

အဝန်ရွှေမျှား
ကြီးဝင်းဇော်နှင့် ခြောက်ချက်

ဒဂုန်ရွှေမျှား (၁၈၉၅- ၁၉၈၂)

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၈၉၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့၌ အဖကုန်သည် ဦးချစ်ထွန်း၊ အမိဒေါ်စော (စောကလေး)တို့ မှ မွေးဖွားခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။ ။ အမည်ရင်း ဦးတင်၊ ငယ်စဉ်က အိမ်တွင် မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်ဆရာများ ဖြင့် ပညာစတင်သင်ကြားခဲ့ပြီး တတိယတန်းမှ စ၍ ပြည်မြို့ အစိုးရဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် တတိယတန်းမှ ဒသမတန်း အောင်သည် အထိ သင်ကြားခဲ့သည်။ ။ ၁၉၁၃-၁၄ခုနှစ်တွင် ဒသမတန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ခေတ္တမျှ တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ ။ နောက် စပါးကုန်သည် အလုပ်လုပ်သည်။ ။ ထိုသို့လုပ်ရင်း စပါးကုန်သည် ၊ မြေပိုင်ရှင်၊ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးပြုံး၏ သမီး ဒေါ်သိန်းခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ရှေ့နေစာမေးပွဲ အောင်မြင်၍ ရှေ့နေဘဝ၊ နောက် သတင်းစာ ကိုယ်စားလှယ်၊ သတင်းထောက်၊ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ဘဝများကိုရရှိခဲ့ပြီး စစ်ကြိုခေတ်၊ မြန်မာ စာရေးဆရာများ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ကာလမှာ ပင် "ပြည်မောင်တင်" ကလောင်အမည်၊ နောင် "ဒဂုန်ရွှေမျှား"ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

၁၉၁၇ ခုနှစ် မတ်လတွင် သူရိယမဂ္ဂဇင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ "

ဝတ္ထုရေးသူများကို ဆုပေးမည့် အကြောင်း" ပါလာသဖြင့် "ဝီလျံရှိတ်စ ဝီးယား"(William Shakespere) ၏ " အော်သယ်လို" (Othello) ပြဇာတ် ပုံဝတ္ထုကို မြန်မာမှုပြု၍ "ချင်းဗိုလ်မောင်တက်တူ" အမည်ခံပြီး ပါဝင်ယူ ဉ်ပြိုင်ရာ မေလထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်း (ရေးသူဆုရသည်) ကဏ္ဍတွင် စ တင်ဖော်ပြခံရသည် ။ ဆုငွေ ၁၅/ ကျပ်ရသည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမ ဦးဆုံး ဝတ္ထုတိုလက်ရာ ဖြစ်သည် ။ နောက် သူရိယ၊ ဒဂုန်၊ မြန်မာ့အလင်း၊ ကြည်တော်မူ အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဝတ္ထုစာပေ လက်ရာများ ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည် ။ ဆောင်းပါးအနေဖြင့် သူရိယ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပင် Wide World မဂ္ဂဇင်းမှ ဂျာမန်စစ်သံ့ပန်း အင်္ဂလိပ်စစ်ဗို လ် တစ်ယောက် အကြောင်း ဆောင်းပါးသည် ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦး ဆုံး ဆောင်းပါးလက်ရာ ဖြစ်သည် ။

ပထမဦးဆုံး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်"လျှို့ဝှက်သော စာအိတ်ကြီး" (The Se cret Envelope) သည် ပြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ပြ ည်တော်မူ ကုမ္ပဏီမှ ပင် သုံးမတ်တန် လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် စတင် ထု တ်ဝေခဲ့ပါသည် ။ ဘားမင်းနီးယား ဖလင်ရပ်ရှင် ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာ ဦးထိန် လာရောက် ဝယ်ယူပြီး ရပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ရုံ တင်ပြသခဲ့ရသည် ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကုန်သည် အဖြစ် လုပ်ကိုင်ရင်း အစိုးရ ပြန်ကြား ရေးဌာနတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ၊ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ယနေ့အမျိုး သမီးမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစုံ (Tib Bit) ဂျာနယ်၊ ဗမာခေတ်နှင့် ရှေ့ဆောင်သ တင်းစာများ ၌ သတင်းအယ်ဒီတာ၊ နောက် စာပေဗိမာန်တွင် စာပြု၊ လ က်ထောက် စာတည်း စသဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉ ၁၄ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ ကွယ်လွန်သည် အထိ စာရေးသက် (၅၈) နှစ်အတွ င်း စာအုပ်လုံးချင်း (၆၀)ကျော် (စုံထောက် ဦးထင်ကျော်၊ ထောင်မင်း

သား ဦးဘိုးထော်၊ ကလိန်မောင်မောင်ထွန်း၊ အင်မ်ကြာရိုး၊ စောရမောင်၊ ကလိမ်ခြုံရှေ့နေ အစရှိသောပင်ကိုရေးနှင့် မှီငြမ်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အပါအဝင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၄၇၃)ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းဝတ္ထုတို/ရှည် (၁၁၆) ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်း ပြုစာအုပ် (၆၁)အုပ်၊ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုစာအုပ် (၁၉) အုပ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် ပင်ကိုရေး ဆောင်းပါးပေါင်း (၁၄၇) ပုဒ်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ စာအုပ် (၁) အုပ်)စသဖြင့် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ ။

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် စာပေဆု သုံးကြိမ်ရရှိခဲ့ရာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆုအဖြစ် "ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး" (Robinson Crusoe) စာအုပ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ရရှိခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆု၊ အနုပညာစာပေ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုဆုအား "မြို့ဝန်မင်း၏ ဘဝခရီး" (The Mayer of Casterbridge) ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် စာမူပြိုင်ပွဲ၊ ဘာသာပြန် စာပေဆုအဖြစ် "မွန်းတည့်ရန် (၂) မိနစ်အလို" စာအုပ် (စာမူ) ဖြင့် ဒုတိယဆု ရရှိခဲ့သည်။ ။

ဝတ္ထုစာပေ လက်ရာများ အပြင် ခရီးသွားစာပေ၊ စာပေသမိုင်းစာပေ "မြန်မာနိုင်ငံ စာပေဆုများ " ပထမတွဲ၊ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေ (ဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံ (Quality) စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀ ဒုတိယအကြိမ်)၊ ရုပ်ပုံလွှာဆောင်းပါးများ (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ မင်းဆွေ စသဖြင့်) ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ ။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။ အသက် (၈၇) နှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ စိန်ဖေတင် (ကွယ်လွန်) အ

ပါအဝင် သားသမီး (၅) ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သော စာပေလက်ရာများ အားလုံး အား လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဖွေလျက် Quality စာအုပ်တိုက်မှ တစိုက်မတ်မတ် ထုတ်ဝေလျက် ရှိပါသည်။ ။

[၁]

အမည်မဖော်လိုသောနိုင်ငံ နယ်တစ်နယ်၌ သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော တောင်ကုန်းများ အကြားတွင် "ဂရမ်ဒေး"ခေါ် ရွာကြီးတစ်ရွာရှိ၏။

ရွာလယ်လောက်၌ အတော်သပ်ရပ်သော အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် ရှိ၍ ထိုအိမ်၌ "ဗန်းတင်း" ဆိုသူ နေထိုင်၏။ ဗန်းတင်းမှာ ယခင်က ဘုရင့်တပ်မတော်တွင် တပ်ကြပ်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ စစ်တပ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် သားမယားမရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ထိုအိမ်မှ ကျော်ပြီးလျှင် တောင်ခြေမှ ကျောက်နံရံများ နှင့် ပဉ္စမမြောက် ဂျိမ်းဘုရင် လက်ထက်က ဆောက်လုပ် ထားခဲ့သည့် ရှေးမှူးမတ် မျိုးရိုးဖြစ်သည့် မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ သားစဉ်မြေးဆက် နေထိုင်ခဲ့သော အဆောက်အအုံကြီး ရှိလေသည်။ ။

ထိုကျောက်တိုက်ကြီး၌ မူကား မှူးမတ်အနွယ်ဖြစ်သည့်

မြေပိုင်ရှင်ကြီးညီအစ်ကို "ရိုလင်လီစတာ"နှင့် "ဂျော်ဖရီလီစတာ"တို့ နေထိုင်ခဲ့၏။

သို့သော် ညီဖြစ်သူ ဂျော်ဖရီလီစတာသည် လူပေလူကြမ်း တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာ အတော်အတန် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာမျှ ငြိုငြိုငြင်ငြင်နေခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် မည်သူ့ကိုမျှ အကြောင်းမကြားဘဲ တိတ်တဆိတ် အိမ်မှ ထွက်သွားရာ သူ၏ သတင်းကို နောက်ထပ်မကြားရတော့ချေ။

ထိုအခါ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ရိုလင်လီစတာသည် ညီ၏ ဇနီးနှင့် သားကလေးကို မိမိအိမ်သို့ ခေါ်ယူပြီးထား၏။ သို့သော် ကံကြမ္မာကား ဤမျှနှင့် မရပ်သေးချေ။

ဂျော်ဖရီ၏ ဇနီးသည် ဂျော်ဖရီ ထွက်သွားပြီးနောက် နှစ်လသုံးလခန့်မျှ ကြာလတ်သော် အဖျားရောဂါ စွဲကပ်လာလျက် လင်ယောက်ျား၏ စိတ်ကလည်း ထောင်းသဖြင့် ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းတို့ ဖြင့် ကုသသော်လည်း မရ၊ နောက်ဆုံး ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားပြန်၏။

ရိုလင်လီစတာ သည် လည်း ငယ်ရွယ်သော မိန်းမချော တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့၍ သမီးနှစ်ယောက် ရရှိခဲ့ရာ ဒုတိယသမီး မျက်နှာမြင်အပြီးတွင် ဇနီးသည် သေဆုံးသွားပြန်၏။

ထို့နောက်တွင် ကား ရိုလင်လီစတာသည် နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ တူကလေးနှင့် မိမိ၏ အမိမဲ့ သမီးနှစ်ယောက်တို့ အား ကြီးပြင်းအောင် ကျွေးမွေးလာခဲ့ရတော့၏။

ရိုလင်လီစတာသည် (ညီဖြစ်သူ ဂျော်ဖရီလီစတာနှင့် မတူဘဲ) စိတ်

သဘောထား မြင့်မြတ် ကောင်းမွန်သူ ဖြစ်၏။

လူတစ်ဖက်သားအား သနားကြင်နာတတ်၏။

ကလေးများ သည် စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်ဖြူစင်သော ရိုလင်လီ စတာ၏ ဆုံးမဩဝါဒကို ခံယူလျက် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရာ ... ယခု ဤဝတ္ထုကို ရေးသားဖော်ပြသော အချိန်၌ သမီးအကြီးဖြစ်သူ "မဒီလင်"မှာ ၁၈ နှစ်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကြော့ရှင်းလှပသော ကိုယ်ဟန်အမူအရာ ရှိလျက် ရွာထဲ၌ အချောအလှတွင် နာမည်ရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် ရှေးအစဉ်အဆက်က စုဆောင်းထားခဲ့သည့် စာအုပ်များကို ဖတ်ရန် ဝါသနာထုံသူ ဖြစ်၏။

အငယ် "အယ်လီနာ"မှာ နှစ်နှစ်ငယ်၍ မဒီလင် ကဲ့သို့ပင် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီးလျှင် အစ်မကိုလည်း လေးစားချစ်ခင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ဖျတ်လတ်၍ ချစ်ချင်စဖွယ် ကောင်းပြီးလျှင် ကလေးသာသာမျှ အပျိုဖော် မဝင့်တဝင့် အမူအရာမှာ သူ၏ ညိုမောင်းသောအရောင်ရှိသည့် မျက်လုံးများကို လွှမ်းလျက် ပြီးလိုက်တိုင်း ချစ်ချင်ဖွယ် ကောင်းခြင်းထက် မသိ မလိမ္မာသေးသည့် အရိပ်အယောင် များက ပိုလျက်ရှိ၏။

သူတို့ ၏ မောင်ဝမ်းကွဲ "ဝေါ်လ်တာ"မှာ ထိုအခါ၌ ၂၁ နှစ်မျှရှိခဲ့လေပြီ။ အရပ်အမောင်း မြင့်မား ထွားကျိုင်းလျက် အထူးတလည်လှပသည် ဟု မဆိုသာသော်လည်း တစ်ခါမြင်ဖူးက မြင်ရသူများ မှတ်မိလောက်သော မျက်နှာမျိုးရှိ၏။

စိတ်ထက်ခြင်း၊ ခက်ထန်ခြင်း၊ မဟုတ်မခံ ရဲရဲတောက်ရှိနေခြင်း၊ အချစ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် သည်းမခံတတ်ခြင်း များမှာ ဝေါ်လ်တာ၏ ဂုဏ်အင်္ဂါများ ပင် ဖြစ်လေသည် ။

ဝေါ်လံတာကား ... လူငယ်များ ၏ သဘာဝအတိုင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေတတ်သော်လည်း စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်၏။ တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်မိ လျှင် မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်၏။

လီစတာ အဆက်အနွယ်များမှာ ယောက်ျားကလေး များ သာ ထို "စ ကျိုင်းယား"ဘွဲ့ထူးနှင့် အမွေအနှစ်များကို ဆက်ခံနိုင်ရကား ... ဦးကြီး မ ရှိသည့် နောက် သူသာလျှင် ထိုရဲတိုက်ကြီးနှင့် ဘွဲ့ထူးကို ဆက်ခံရမည့် သူဖြစ်လေသည် ။

သို့သော် သူ၏ အခြေအနေကား ဖခင်မရှိသည့် အတွက် တစ်မျိုးတစ် ဖုံ ပြောင်းလဲလျက် ရှိနေခဲ့လေ၏။

အချိန်မှာ နွေရာသီ၏ ညနေစောင်းဖြစ်၍ ရွာရှိ "စပေါ့အက်ဒေါ့"ခေါ် ထမင်းဆိုင်၌ ဆိုင်ရှင်ပီတာနှင့် စစ်သားဟောင်း "ဗန်းတင်း"တို့ သည် ရယ်စရာပြောကာ ရှိပေ၏။

ပီတာက ဗန်းတင်းအား...

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီးရဲ့ ... ကုန္တေ ကောင်းလှပါကလား..."

"ကျုပ်က တော်တော်နဲ့ ရယ်တတ်တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ လူဆိုတာ သေနတ်နဲ့ တူရမယ်။ ကျုပ်က သေနတ်နဲ့ တူတယ်။ တစ်ခါတည်း မောင်းတင်ထားပြီး ပစ်စရာရှိရင် ဒက်ခနဲ ပစ်လိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားက တော့ ပျောက်အိုးပဲ ... ပျောက်အိုးဆိုတာ အသံဖွာပြီး ဘာမှ ဘေးအန္တရာယ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ရှူးခနဲပေါက်သွားပြီး ပြီးတာပဲ"

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ တောင်ကြားဟိုဘက်က ကွင်းပြင်မှာ နေတဲ့ ဆရာလေး "အရမ်း"နဲ့ တူတာပေါ့"

"အတော်တော့ ပညာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ပြောကြတာပဲဗျ၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ လည်း အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘူး။ ဟော ... ကြည့်လိုက်စမ်းဗျို့ ... ဟိုက လာနေတာ ခင်ဗျားဆိုင်မှာ တည်းမယ့်လူတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်"

ဗန်းတင်းသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆိုင်ဆီသို့ လာနေသော လူတစ်

ယောက်ကို ညွှန်ပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းဖြင့် ဆိုင်ဆီသို့ လာနေသော တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။

ထိုသူစိမ်းသည် ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် အရက်ကရားမှ အရက်များကို မမေးမမြန်း တစ်ကျိုက်တည်း သောက်ချလိုက်ပြီး ...

"တစ်ဆိတ် ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ ... ကျွန်တော်က အတော်ခရီး ဝေးလာခဲ့ရတဲ့ လူပါ။ ဪ ... ဟိုဘက်က မိတ်ဆွေက ဆိုင်ရှင်ထင်ပါရဲ့ "

ဝီတာက ...

"ဟုတ်ပါတယ် ... ခင်ဗျာ၊ အလိုရှိရာသာမှာ ပါ..."

"ဒါဖြင့် လာစမ်းပါဦးဗျာ ... အရက်ဗျို့၊ အရက် နှစ်ခွက်သုံးခွက် ...အို.. ကရားလိုက် ယူခဲ့ပါလေ။ စားစရာကော ရှိတာတွေ အားလုံး ယူခဲ့စမ်း"

လူကြီးသည် ကုလားထိုင်လွှတ်တစ်လုံးကို စားပွဲနှင့် နီးကပ်စွာရွှေ့၍ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် အိတ်ထဲမှ ငွေဒင်္ဂါးတစ်ဆုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်လေ၏။

"ကျုပ်မှာ တဲ့ အစားအသောက် အတွက် ကျုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က မောပန်းလာတာဗျ၊ ဒါထက် ရွာအဝင်ဘက်မှာ "ကျောက်တိုက်" ကလေး တစ်ခုရှေ့မှာ မြက်ခင်းတွေ ပန်းအိုးတွေနဲ့ မြင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဘယ်သူတိုက်လဲဗျ"

"ကျုပ်တို့ ရွာက မြေပိုင်ရှင်ကြီးလီစတာ"

"တိုက်ကလေးကဖြင့် ကောင်းပါပေဗျာ၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာမှာ ပေါ့နော်

"ချမ်းသာတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ စားနိုင်သောက်နိုင်ပေါ့..."

"သားမယားကော"

"မရှိရှာပါဘူးဗျာ ... သမီးနှစ်ယောက်၊ တူတစ်ယောက်တော့ ရှိပါရဲ့ .
.. ကျုပ်တို့ ရွာမှာ နာမည်ကြီးထဲကပေါ့"

"သည့် ပြင် နာမည်ကြီးက ဘယ်သူတွေရှိသေးလို့ လဲ..."

(တစ်ခဏမျှစဉ်းစားလျက်)

"နာမည်ကြီးတဲ့ လူထဲက ... အင် ... နာမည်ကြီးတဲ့ လူထဲက ဆိုရင်
ကျောင်းသားလူပျိုကြီး တစ်ယောက်တော့ ရှိရဲ့ ၊ ဟောဒီလမ်းက လျှောက်
သွားတော့ သူ့အိမ်ကို ခင်ဗျား တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ကွင်းပြင်ထဲမှာ ထီး
ထီးကြီး ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးပဲ..."

"ဒီကျောင်းသားက ချမ်းသာလို့ လား"

"ချမ်းသာလို့ နာမည်ကြီးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက လူရိုးလူ
ကောင်း စာတတ်ပေတတ်ပဲ၊ ယူနီဗာစီတီက ကျောင်းသားတွေတောင် ခဲ
ရာခဲဆစ် ကျရင် သူ့ဆီကို လာမေးကြတယ်။ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်ပြီး လူ
ခြေရှိတဲ့ နေရာမှာ တော့ နှစ်ယောက်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ နာမည်
က "အယူးဂျင်းအရမ်း"တဲ့ ..."

"ဘာဗျ...ဘာ...ဘာ...အရမ်းတဲ့ ...ဟုတ်လား..."

ဤသို့ အလန့်တကြား မေးလိုက်သဖြင့် ပီတာသည် အံ့အားသင့်လျက်
ရှိလေရာ ဗန်းတင်းမှာ မူ ဆေးတံကြီးကိုပင် ပါးစပ်မှ ရုတ်တရက် ဖြုတ်
လိုက်မိလေသည် ။

ပီတာက ...

"ဘာလဲ ... ခင်ဗျား သူ့ကို ကြားဖူးလား ... သိလို့ လား"

သူစိမ်း ဧည့်သည် သည် စကားပြန်၍ မပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတော နေဘိသကဲ့သို့ တွေဝေလျက် ရှိလေ၏။

သွားများကြိတ်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် စကားလုံးများကား မကွဲပြားချေ။

မတ်တတ်ရပ်၍ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းခန့်လျှောက်လိုက်ပြီးလျှင် လက်သီးများကို ဆုပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ငြိမ်သက်၍ နေပြန်၏။ ထိုအခါ ဗန်းတင်းသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့် အလား...

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... အဲဒီလူက ခင်ဗျားဘွားအေကို ကိုက်စားလိုက်သလား"

ထိုအခါမှ သူသည် ဖျတ်ခနဲ လန့်၍ သွားပြီးလျှင် မပြီးချင်ပြီးချင် ပြီးလိုက် ပြီးနောက် ...

"ဪ ...ဟုတ် ...ဟုတ်တယ်၊ အယူးဂျင်းအရမ်း ဆိုတာ ကျုပ်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေကြီး တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဗျာ၊ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာမှ မသိဘဲဗျ ... မမျှော်လင့်ဘဲ လာတွေ့တတ်ပလေဗျာ"

"ဘာဗျ ... ခင်ဗျားသာ မသိတယ်၊ တကယ့်တကွသိုလ်ကလူတွေ တောင် သူ့ဆီကို လာနေကြတာပဲ"

"ခက် လိုက်လေဗျာ ... ကျုပ်က ကျောင်းသားတွေလို ပညာတတ်တစ်

ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေ ... ပြီးတော့ ... ဒီဆီကိုလည်း ... ကျုပ်
ရောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

ဝီတာသည် ပြန်၍ ပြောမည်ပြုစဉ် ဆိုင်နောက်ဖေးဘက်မှ မိန်းမတစ်ယောက် အသံဖြင့် ...

"အို ... ကိုလျှာရှည်၊ ဆိုင်ရှေ့မှာ ဘာတွေများ စကားကောင်း နေပါလိမ့်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဝင်လာတာ မမြင်ဘူးလား"

ဟု အော်သံကို ကြားရလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဝီတာ၏ ဆိုင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ဝင်းတံခါးကလေးမှ မိန်းမပျို ကလေး နှစ်ယောက်သည် ဆိုင်ဆီသို့ ဝင်လာရာ ဝီတာသည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်၏။

ဗန်းတင်းကား စစ်သားပီပီ ကိုယ်ကိုတောင့်တောင့်ကြီး ရပ် လိုက်လေ၏။

ဧည့်သည် ပင်လျှင် ဝီတာက အင်္ကျီကော်လာကို အတင်း ဆွဲဆောင့်လိုက်သဖြင့် မတ်တတ် ရပ်လိုက်ရလေသည် ။

မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့ ကား "မဒီလင်"နှင့် "အယ်လီနာ"ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ဖြစ်၍ ညနေ လမ်းလျှောက်ရင်း ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများ ဖြစ်ကြသော ဝီတာ၏ ဇနီးအား လမ်းကြိုသဖြင့် ဝင်ရောက် နှုတ်ဆက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

အယ်လီနာက ...

"ကျွန်မတို့ လာတဲ့ အတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ကြပါစေနဲ့ ရှင်"

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာစိမ်းနီသည့် သူ့ကို မြင်သဖြင့် စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။

ဤသို့ ပြုလုပ်မည်ဆိုကလည်း ပြုလုပ်သင့်ပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ မြင်ရသည့် ဧည့်ခန်းတွင် စားပွဲစားနေသော လူကြီးမှာ အသေအချာ ကြည့်ရှုက သူတစ်ပါး မုန်းတီး ကြောက်ရွံ့စေ လောက်သည့် မျက်နှာမျိုး ရှိသောကြောင့် ပေတည်း။

မယ်ဒီလင်သည် ညီမအား ကူညီအားပေးသည့် အနေဖြင့်...

"ဟုတ်ပါရဲ့ ။ အို ... ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ လူကြီးထင်ပါရဲ့ နော်"

ကြီး။ ။ "ဒုက္ခရောက်ပါဘူးဗျာ၊ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတာ ... သူတောင်းစားမှ ရောက်တာပါ။ ကျုပ် ... သူတောင်းစားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က ဂုဏ်သရေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ"

ဗန်းတင်းသည် ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ရယ်မောလိုက်၏။ မဒီလင်သည် သူ၏ ညီမကို ဆွဲကာဖယ်ခွာ၍ သွားလေ၏။

ဧည့်သည် လူကြီးသည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထွက်သွားသည့် ဘက်သို့ ကြည့်ပြီးလျှင် ...

"သိပ်မာနကြီးတဲ့ ဟာမကလေး"

ဟု ရေရွတ်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြန်၍ ထိုင် လိုက်လေသည် ။

စားသောက်၍ ပြီးစီးလတ်သော် ဘီလ်လက်မှတ်ပါ ကျသင့်သော ငွေများကို ရှင်းလင်းပေးပြီးနောက် မတ်တတ်ရပ်ကာ ဗန်းတင်းအား နှုတ်ဆက်လေ၏။

"ဝမ်းသာပါတယ် ... မိတ်ဆွေ၊ နောက်တွေ့ ကြသေးတာပေါ့၊ ဒါထ

ကံ ခင်ဗျားပြောတဲ့ နာမည်ကျော်တဲ့ ကျောင်းသား "အရမ်း"အိမ်ကို သွား
တဲ့ လမ်းက ဒီဘက်ကိုလား ..."

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... မိန်းမကလေး နှစ်ယောက်သွားတဲ့ လမ်း ...
လျှောက်ပြီးလိုက်ပေါ့၊ ဝင်းထရုံကို ဖြတ်ပြီး လက်ယာဘက်ကိုချိုး၊ တော
ငှက်ကုန်းကလေး ခြေရင်းရောက်တော့ ... တစ်မိုင်ရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်
သွားမိရင် ကွင်းပြင်ကြီး မြင်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီကွင်းအလယ်မှာ အိမ်ခေါင်မိုး
အညိုနဲ့ အိမ် မြင်ရပါလိမ့်မယ်၊ တစ်အိမ်တည်း ရှိတယ်။ အိမ်ခေါင်မိုးမှာ
မျှော်စင်ကလေးနဲ့ အဲဒါ ... အရမ်း အိမ်ပဲ"

ဧည့်သည် ကြီးက-

"ကျေးဇူးပါပဲ မိတ်ဆွေရယ်၊ သွားမယ်နော်"

ထိုလူကြီး ထွက်သွားသောအခါ ဆိုင်ရှင်ပီတာက ...

"တော်တော်တော့ ဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျာ၊ ရွာအကြောင်း မေး
လိုက်တာလည်း စုံလို့ "

"သူ့မိတ်ဆွေဟောင်းမို့နဲ့ တူပါတယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် မဟုတ်မှ လွဲရော၊ ဒီ
လူဟာ သူ့နိုင်ငံအတွက် စစ်မှုထမ်းခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ထင်တာပဲ"

"ဒီဟာထားပါဦးဗျာ ...၊ သူ့ကိုယ်သူတော့ စောင့်ရှောက်တတ်မယ့် လူ
ပါ၊ အရက်လည်း တစ်ကရား ကုန်အောင် သောက်သေးရဲ့ ၊ စားလိုက်
တာလည်း ဝက်ဝက်ကွဲရော"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... စစ်သားပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖြ
စ်ချင်သလိုဖြစ်၊ နေချင်သလိုနေမယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးပဲ"
